

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

434-22-110

12 P-495/2019-87

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sucu Damiru Rabaru, na prijedlog više sudske savjetnice Kristine Pauletić, u pravnoj stvari tužitelja HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, Područna služba u Rijeci, Slogin kula 1, protiv tuženika ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB: 35951488983, kojeg zastupa punomoćnica Ivana Božić, odvjetnica iz Odvjetničkog društva TOMIĆ & PARTNERI d.o.o. iz Zagreba, Trg Marka Marulića 17, radi utvrđenja, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 2. studenog 2022. u prisutnosti punomoćnice po zaposlenju tužitelja, 19. prosinca 2022. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 za trgovačko društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, postoji tražbina tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, u iznosu od 103.562,07 kuna / 13.745,05 eura¹ (sto tri tisuće petsto šezdeset dvije kune i sedam lipa / trinaest tisuća sedamsto četrdeset pet eura i pet centa) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II. Utvrđuje se da u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 za trgovačko društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, ne postoji tražbina tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, u iznosu od 52.009,90 kuna / 6.902,90 eura (pedeset dvije tisuće devet kuna i devedeset lipa / šest tisuća devetsto dva eura i devedeset centi) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove ovog postupka u iznosu od 4.556,03 kuna / 604,69 eura (četiri tisuće petsto pedeset šest kuna i tri lipe / šesto četiri eura i šezdeset devet centa) u roku od 15 dana.

¹ Fiksni tečaj konverzije 7,53450 kuna

Obrazloženje

1. U tužbi od 3. prosinca 2018. koju je tužitelj podnio 5. prosinca 2018. poštom preporučeno (u sud je zaprimljena 6. prosinca 2018.) u predmetu P-321/2018 je u bitnome navedeno da se 12. prosinca 2000. dogodila ozljeda na radu kod ULJANIK Strojogradnja d.d. Pula, koje društvo je zajedno s drugim društvom 3. MAJ Motori i dizalice d.d. Rijeka, uslijed statusnih promjena spojeno u novo društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. Pula, temeljem ugovora o spajanju dioničkih društava od 19. listopada 2016., na način kako to proizlazi iz prijave o ozljedi na radu od 12. prosinca 2000., kada je osiguranik Boris Mandić, tada zaposlenik prednika tuženika, zadobio tjelesne ozljede, što dalje znači da sukladno odredbama ZOMO i ZOO postoji odgovornost tuženika za nastali štetni događaj i naknadu štete po tom osnovu prema tužitelju. Rješenjem broj 2598 od 3. veljače 2016. je osiguraniku Borisu Mandiću određena invalidska mirovina zbog profesionalne nesposobnosti za rad koja isplata je uspostavljena počevši od 2. srpnja 2015. i to djelomično zbog ozljede na radu (30%) i djelomično zbog bolesti (70%). Nadalje, rješenjem broj 2598 od 26. travnja 2017. osiguraniku Borisu Mandiću utvrđeno je postojanje tjelesnog oštećenja od 70%, stupanj 2., koje je nastalo kao posljedica ozljede na radu te je pravo na naknadu za tjelesno oštećenje priznato počevši od 1. listopada 2016. Tužitelju je počinjena šteta time što je isplaćivao, a i nadalje će isplaćivati novčana davanja iz mirovinskog osiguranja s osnova invalidske mirovine zbog profesionalne nesposobnosti za rad i naknade za tjelesno oštećenje osiguraniku Borisu Mandiću, koja stvarna šteta za razdoblje od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2018. iznosi 81.771,89 kuna, s naslova ozljede na radu 30% stvarna naknada štete iznosi 24.531,60 kuna, naknada štete tjelesnog oštećenja s osnova navedene ozljede na radu, za razdoblje od 1. listopada 2016. do 31. siječnja 2018. iznosi 5.574,75 kuna. Za razdoblje od 1. veljače 2018. do 30. rujna 2018. stvarna naknada štete iznosi 22.015,12 kuna, s naslova ozljede na radu 30% iznosi 6.604,54 kune i naknada štete tjelesnog oštećenja s osnova navedene ozljede na radu, za razdoblje od 1. veljače 2018. do 30. rujna 2018. iznosi 2.882,10 kuna, stoga ukupna naknada štete iznosi 39.592,99 kuna. Tuženiku je dostavljen odštetni zahtjev od 14. svibnja 2018. na ime naknade štete shodno kojemu se tuženik do dana podnošenja tužbe nije očitovao. Slijedom navedenog tužitelj je predložio da sud naloži tuženiku isplatu iznosa od 30.106,35 kuna sa zateznim kamatama koje teku od 7. svibnja 2018. do isplate, te isplatu iznosa od 9.486,64 kuna sa zateznim kamatama od podnošenja tužbe do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu od 1. travnja 2019. tuženik je učinio nespornim da je 12. prosinca 2000. na radu kod tuženika osiguranik tužitelja Boris Mandić zadobio povredu na radu. Odredbom iz članka 162. ZOMO da je propisano kako tužitelj ima pravo na naknadu štete od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe. Ako je štetu uzrokovao radnik na radu ili u vezi s radom odgovara i poslodavac i radnik solidarno. Za štetu odgovara poslodavac ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu odnosno mjere za zaštitu građana. Uvidom u prijavu o ozljedi na radu od 12. prosinca 2000. da je jasno vidljivo kako je osiguranik imao naređenje nositi zaštitnu opremu i zaštitna sredstva te da je istu i nosio, da je osiguranik bio osposobljen za rad na siguran način na poslovima pri obavljanju kojih se dogodila ozljeda, kao i da su primijenjene opće mjere zaštite na radu od strane tuženika. Poslodavac da nije kriv ako nije mogao predvidjeti štetu, što

proizlazi iz pravnog stava izraženog u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr-115/2007-2 od 8. travnja 2008. Uzimajući u obzir prethodno navedeni stav Vrhovnog suda, kao i prijavu ozljede na radu tuženik smatra da jasno proizlazi kako tuženik ne može biti odgovoran za nastalu štetu iz razloga što je osiguraniku u skladu sa Zakonom o zaštiti na radu omogućeno i sprovedeno osposobljavanje za rad na siguran način, da je tuženik poduzeo sve radnje u primjeni mjera zaštite na radu te da je šteta nastala isključivo radnjom osiguranika tužitelja, koju tuženik nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ni otkloniti. Istaknuo je prigovor i zastare tužiteljevog potraživanja. Zaključno, tuženik je istaknuo da smatra kako tužitelj nije dokazao da je tuženik svojim postupcima doprinio nastanku profesionalne nesposobnosti osiguranika tužitelja Borisa Mandića, odnosno da nije mogao utjecati na rad osiguranika tužitelja koji je bio osposobljen za rad na siguran način na poslovima koje je obavljao, kao i da je radio u okolini gdje su se primijenile opće mjere za zaštitu na radu, čime se tuženik oslobađa svoje odgovornosti. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti.

3. Rješenjem naslovnog suda P-321/2018-6 od 30. svibnja 2019. sud je prekinuo ovaj postupak jer je naslovni sud rješenjem St-117/2019-13 od 10. svibnja 2019. nad tuženikom otvorio stečajni postupak. Podneskom tužitelja od 30. rujna 2019. tužitelj je pravodobno podnio prijedlog za nastavak postupka s obzirom da je rješenjem naslovnog suda St-117/2019-75 od 13. rujna 2019., ovdje tužitelj kao vjerovnik upućen na nastavak pokrenutog parničnog postupka, pa je naslovni sud rješenjem 12 P-495/2019-2 (ranije P-321/2018) nastavio postupanje u ovoj pravnoj stvari i to pod novim poslovnim brojem P-495/2019 s time da je tužitelj precizirao tužbeni zahtjev na način da sada predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje da u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 za trgovačko društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, postoji tražbina tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, u iznosu od 41.959,38 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

4. Tužitelj je u podnesku od 30. rujna 2019., u podnesku od 2. ožujka 2020. te u podnesku od 14. travnja 2020. predložio da sud radi ekonomičnosti postupka spoji ovaj predmet sa predmetom koji se pred naslovnim sudom vodio pod poslovnim brojem P-432/2019. Kako se u ovom predmetu i u predmetu P-432/2019 radi o istim strankama, a spajanjem tih postupaka i zajedničkim raspravljanjem bi se ubrzalo raspravljanje i smanjili troškovi, to su rješenjem P-495/2019-14 od 27. svibnja 2020. u skladu s člankom 313. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP) radi donošenja zajedničke odluke, a u skladu s načelom ekonomičnosti iz članka 10. ZPP, spojeni ovosudni predmeti P-495/2019 i P-432/2019 kao jedinstveni spis koji se nastavio voditi pod poslovnim brojem P-495/2019.

5. Predmet tužbe od 30. rujna 2019. u predmetu P-432/2019 je dio osporene tražbine u iznosu od 155.571,97 kuna (točka III. Prijave), koji iznos je prijavljen kao tražbina vjerovnika, ovdje tužitelja, u stečajnom postupku naslovnog suda St-117/2019 pod točkom III. 2. Prijave s osnove naknade štete zbog isplate invalidske mirovine i naknade za tjelesno oštećenje osiguraniku Borisu Mandiću. Naime, u toj tužbi tužitelj se poziva na iste činjenice kao i u predmetu P-495/2019 s time datom tužbom

potražuje naknadu štete zbog isplate novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja s osnova invalidske mirovine zbog profesionalne nesposobnosti za rad i naknade za tjelesno oštećenje osiguraniku Borisu Mandiću, koja stvarna šteta na ime isplaćene invalidske mirovine za razdoblje od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019. iznosi 19.712,14 kuna, s naslova ozljede na radu 30%, tako da stvarna šteta po tom osnovu iznosi 5.913,64 kune, dok stvarna šteta na ime isplaćene naknade za tjelesno oštećenje s osnova predmetne ozljede na radu, za razdoblje od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019. iznosi 2.799,86 kuna, tako da ukupna šteta po tom osnovu iznosi 8.713,50 kuna. Tužitelju da je počinjena šteta time što je isplaćivao, a i nadalje će isplaćivati novčana davanja iz mirovinskog osiguranja s osnova invalidske mirovine zbog profesionalne nesposobnosti za rad i naknade za tjelesno oštećenje osiguraniku Borisu Mandiću. Prema odredbama članka 161. ZOMO tužitelj da ima pravo zahtijevati naknadu štete u jednoj ukupnoj svoti (kapitalizirana šteta), slijedom čega tužitelj za invalidsku mirovinu i naknadu za tjelesno oštećenje na dan 1. svibnja 2019. potražuje iznos od 104.899,09 kuna. Slijedom navedenog, tužitelj je u tužbi od 30. rujna 2019. predložio da sud utvrdi da u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 nad ovdje tuženikom kao stečajnim dužnikom, postoji tražbina tužitelja u iznosu od 113.613,59 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

6. Tuženik je u odgovoru na tužbu od 9. prosinca 2019. u predmetu P-432/2019 osporio tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja. Navedeno iz razloga jer da upravo iz odredbi članka 161. i 162. ZOMO te prijave o ozljedi na radu ne proizlazi odgovornost tuženika za nastali štetni događaj. Naime, iz prijave o ozljedi na radu od 12. prosinca 2009. proizlazi da su kod prednika tuženika bile primijenjene opće mjere zaštite na radu, da je do ozljede došlo iz razloga jer je na tuženika pala zaštitna ograda na koju su bile naslonjene priрубnice veličine cca promjera 1200x50mm. Iz upitnika tužitelja ispunjenog od strane osiguranika proizlazi da je do pada zaštitne ograde došlo zbog tereta koji je bio naslonjen na ogradu. Stoga, prema stavu tuženika, nesreća se nije dogodila zbog toga što nisu primijenjene mjere zaštite na radu, već je uslijed nepridržavanja mjera zaštite na radu, djelovanjem treće osobe (moguće i samog osiguranika tužitelja koji je radio u radioni) došlo do pada zaštitne ograde zbog nepravilnog odlaganja tereta uz istu. Iz prijave o povredi na radu je razvidno da su kod tuženika bile primijenjene opće mjere zaštite na radu te da je nepravilno odlaganje tereta uz ogradu, uzrok pada ograde, a koju okolnost tuženik nije mogao spriječiti, predvidjeti ili otkloniti, jer je nastala djelovanjem treće osobe, zbog čega isti ne odgovara za nastalu štetu. Stoga tuženik je istaknuo da je neosnovano i promašeno pozivanje tužitelja da je neprovođenje posebnih mjera zaštite na radu dovelo do nastanka štetnog događaja, pri čemu niti ne navodi o čemu bi bio konkretan propust tuženika i koje to posebne mjere nisu provedene. Tuženik je ukazao i da iz prijave o ozljedi na radu proizlazi da radnik na radnom mjestu nije bio ugrožen, da ne proizlazi da bi se slična ozljeda prije toga dogodila na istom radnom mjestu i na istom poslu, dok s druge strane proizlazi da je radnik već i ranije imao ozljedu na radu. Osporio je i visinu tužbenog zahtjeva (posebice izračun kapitalizirane štednje koji je izrađen po privatnom nalogu tužitelja) jer da su neosnovani navodi tužitelja da bi tuženik bio dužan snositi 30% štete s osnove ozljede budući da tuženik nije odgovoran za naknadu štete jer je proveo sve potrebne i propisane mjere zaštite na radu, a štetni događaj se dogodio zbog odlaganja tereta uz ogradu, a što tuženik nikako nije mogao spriječiti. Istaknuo je prigovor zastare potraživanja tužitelja za naknadu štete. Slijedom svega navedenog predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

7. Sud je u tijeku postupka proveo dokaze i to: pročitao je prijavu ozljede na radu (list 3-4 spisa i list 16-19 spisa P-432/2019), izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 5 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Pazinu Tt-16/8336-2, od 30. studenog 2016. (list 6 spisa i list 15 spisa P-432/2019), rješenje tužitelja od 3. veljače 2016. (list 7-8 spisa i list 21-23 spisa P-432/2019), rješenje tužitelja od 26. travnja 2017. (list 9-10 spisa i list 24-25 spisa P-432/2019), nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti (list 11-12 spisa i list 26-28 spisa P-432/2019), nalaz i mišljenje višeg vještaka (list 13-14 spisa i list 29-32 spisa P-432/2019), nalaz i mišljenje vještaka specijaliste na pregledu (list 15-16 spisa i list 33-35 spisa P-432/2019), nalaz i mišljenje Zavoda za vještačenje, profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba s invaliditetom, Sektor za vještačenje, Područni ured u Rijeci (list 17-20 spisa), obračun novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja (list 21-24 spisa), potvrda o svoti mirovine (list 25-28 spisa), izlist iz banke podataka doznacenih mirovinskih primanja (list 29-35 spisa), poziv za izvansudsko namirenje s povratnicom (list 36-37 spisa), prijava tražbine u stečajnom postupku (list 48-51 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Pazinu, 4 St-117/2019-75, od 13. rujna 2019. (list 52-57 i list 7-12 spisa P-432/2019), obračun zateznih kamata (list 58 spisa), prijava tražbine u stečajnom postupku (list 3-6 spisa P-432/2019), izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 13-14 spisa P-432/2019), upitnik (list 20 spisa P-432/2019), obračun novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja (list 36-37 spisa P-432/2019), potvrda o svoti mirovine i naknade TO (list 38 spisa P-432/2019), izlist iz banke podataka doznacenih mirovinskih primanja (list 39-55 spisa P-432/2019), izračun kapitalizirane štete po stalnom sudskom vještaku za aktuarstvo i osiguranje dr. sc. Nikoli Mašiću, iz Zagreba, Crvenog križa 31 (list 56-58 spisa P-432/2019), izlist iz banke podataka doznacenih mirovinskih primanja (stranica 178-180 spisa) te je izvršen uvid u mirovinski spis broj 2598; provedeno je vještačenje po stalnom sudskom vještaku za zaštitu na radu, mr. sig. Zlatku Periću, dipl. ing., iz trgovačkog društva AD HOC SIGURNOST j.o.o. Rijeka pa je pročitani pisani nalaz i mišljenje vještaka od 13. travnja 2021. (list 219-222 spisa) te je vještak usmeno saslušan na ročištu 20. rujna 2021. (list 231-232 spisa), provedeno je vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji iz područja medicine rada, dr. med. Sanji Prpić, spec. med. rada, iz Rovinja pa je pročitani pisani nalaz i mišljenje vještakinje od 9. siječnja 2022. (list 246-253 spisa) i dopuna od 5. ožujka 2022. (stranica 260 spisa) te je vještakinja usmeno saslušana na ročištu 8. travnja 2022. (list 269-270 spisa), provedeno je vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji financijske struke Ingrid Savić, iz Poreča pa je pročitani pisani nalaz i mišljenje vještakinje od 5. rujna 2022. (list 293-297 spisa); saslušani su svjedoci Boris Mandić (stranica 193 spisa), Milan Žmak (stranica 194 spisa) i Željko Klunić (stranica 210-211 spisa).

8. Sud u ovom postupku nije pročitao zapisnik o interno provedenom nadzoru predmetnog štetnog događaja s obzirom da je tuženik naveo da istim ne raspolaže slijedom čega ga nije ni dostavio u spis (navod tuženika iz podneska od 26. listopada 2020., stranica 188 spisa). Sud nije od tuženika tražio da dostavi interne akte tuženika o zaštiti na radu i procjenu opasnosti pri manipuliranju teretom važeće na dan nastanka štetnog događaja jer je činjenice na koje su ti dokazi predloženi utvrdio na temelju provedenog vještačenja po vještaku zaštite na radu.

9. Predmet postupka je zahtjev tužitelja da sud utvrdi da u stečajnom postupku koji se vodi nad ovdje tuženikom kao stečajnim dužnikom postoji tražbina tužitelja u iznosu od 41.959,38 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, kao i da postoji

tražbina tužitelja u iznosu od 113.613,59 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

10. Tužbeni zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

11. U ovom postupku nije sporna pasivna legitimacija tuženika, da je 12. prosinca 2000. osiguranik tužitelja Boris Mandić kod prednika tuženika doživio ozljedu na radu tako što je zadobio tjelesne ozljede te da je tužitelj rješenjem broj 2598 od 3. veljače 2016. Borisu Mandiću utvrdio pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad koja isplata je uspostavljena počevši od 2. srpnja 2015. i to djelomično zbog ozljede na radu (30%) i djelomično zbog bolesti (70%) te da je rješenjem broj 2598 od 26. travnja 2017. Borisu Mandiću utvrđeno postojanje tjelesnog oštećenja od 70%, stupanj 2., koje je nastalo kao posljedica ozljede na radu te je pravo na naknadu za tjelesno oštećenje priznato počevši od 1. listopada 2016.

12. Među strankama je sporno da li je tuženik odgovoran za štetu i štetni događaj odnosno da li su provedene sve mjere zaštite na radu, koje su to mjere i da li je neprovođenje tih mjera uzrok povređivanja na radu radnika Borisa Mandića, uzročno-posljedična veza između štetnog događaja i priznatog prava na invalidsku mirovinu te priznatog novčanog davanja zbog tjelesnog oštećenja, sporna je visina tužbenog zahtjeva te da li je potraživanje tužitelja u zastari.

13. Pravo na naknadu štete tužitelja u ovoj pravnoj stvari ocjenjuje se prema onom zakonu koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete (a ne štetnog događaja), a šteta tužitelju nastaje prilikom isplate novčanih davanja, u ovom slučaju invalidske mirovine i naknade zbog tjelesnog oštećenja (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, primjerice u svojoj odluci PŽ-6258/2016-3 od 29. siječnja 2018., ali i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-552/2008 od 8. travnja 2010.). Dakle, za ovu pravnu stvar mjerodavne su odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju (Narodne novine broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, dalje u tekstu: ZOMO/13) sa daljnjim izmjenama i dopunama ZOMO koje su važile kroz utuženo razdoblje od 2. srpnja 2015. do 1. svibnja 2019. (objavljene u Narodnim novinama broj 120/16, 18/18, 62/18, 115/18.).

14. U smislu odredbe članka 161. ZOMO/13 tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju. Naknada stvarne štete koju ima pravo zahtijevati obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja, i to novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u punom iznosu, novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na naknadu zbog tjelesnog oštećenja te troškove profesionalne rehabilitacije, kao i novčane naknade u vezi s korištenjem tog prava. Zahtjevom za naknadu štete tužitelj može obuhvatiti ukupnu svotu štete (kapitaliziranu štetu) ili svotu stvarne štete prema isplatama (pojedinih davanja) koja se odnosi na određeno razdoblje (npr. kalendarska godina), a kada se šteta sastoji u obvezi tužitelja na trajna novčana davanja, taj se iznos štete može zahtijevati i u ukupnom iznosu (kapitalizirana šteta), a izračunava se prema visini priznate mirovine i tablicama aktuarske matematike.

15. Člankom 162. ZOMO/13 tužitelj ima pravo na naknadu štete od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe (stavak 1.); ako je štetu iz stavka 1. ovoga članka uzrokovao radnik na radu ili u vezi s radom, odgovaraju poslodavac i radnik solidarno (stavak 2.); za štetu iz stavka 1. ovoga članka odgovara poslodavac ako je šteta nastala zbog toga što nisu provedene mjere zaštite na radu, odnosno mjere za zaštitu građana (stavak 3.). Teret dokazivanja, kako razloga oslobođenja od odgovornosti, tako i eventualnog doprinosa oštećenika nastanku štete, je na tuženiku.

16. Na temelju prijave o ozljedi na radu, upitnika, medicinske dokumentacije iz mirovinskog spisa 2598 u kojoj se spominje da je 12. prosinca 2000. pretrpio ozljedu na radu jer je na njega pao teški teret (primjerice otpusno pismo Bolnice za ortopediju i rehabilitaciju od 13. prosinca 2001. i od 30. kolovoza 2011.) te iskaza svjedoka Borisa Mandića koji je pojasnio na koji način je došlo do štetnog događaja te je u tom dijelu njegov iskaz ocijenjen vjerodostojnim jer je u skladu sa sadržajem prijave o ozljedi na radu i upitniku kojeg je ispunio osiguranik tužitelja te navedenoj medicinskoj dokumentaciji, utvrđeno da je svjedok svoje uobičajene radne zadatke obavljao na radnom stroju - koordinatna bušilica; da je pritom nosio rukavice, radne (zaštitne) cipele i odijelo; da je bio osposobljen za rad na siguran način, odnosno da je imao položenu zaštitu na radu (HTZ); da je do ozljede na radu došlo prilikom obavljanja njegovih uobičajenih radnih zadataka na naprijed navedenom stroju koji se nalazio na njegovom uobičajenom položaju (radnom mjestu) i to nakon što se zaštitna ograda na kojoj su bile naslonjene prirubnice vel čine cca fi 1200 x 50 mm srušila na njega te ga je prignječila i priklještila uz pod, slijedom čega da je došlo do povrede ramena, kuka i čela; zaštitna ograda da je od svjedoka bila udaljena otprilike 1 metar; da se on mogao slobodno kretati oko stroja na kojem je radio, a nakon predmetnog štetnog događaja inspekcija rada da je bila pozvana na lice mjesta, da je prije predmetne ozljede na radu imao još jednu ozljedu na radu tijekom 80-ih godina zbog pucanja vijka, da je rukovoditelj u to vrijeme bio sada pok. Bepo Grgorinić. Svjedok se nije mogao očitovati koji predmet je pao na njega i zašto je taj predmet pao na njega, tko je odložio prirubnice na mjesto na kojem su se one nalazile, tko je nadzirao radove koje su inače obavljali, kao ni tko ih je nadzirao u trenutku nastanka štetnog događaja, međutim, to nije od utjecaja na naprijed utvrđeno činjenično stanje jer su se okolnosti o kojima se svjedok nije mogao očitovati utvrđene na temelju naprijed navedenih isprava.

17. Nadalje, iz prijave o ozljedi na radu koju je ispunio poslodavac utvrđeno je da je rukovoditelj poslovanja bio Željko Klunić, očevidac da je bio Milan Žmak, kao izvor ozljede navedena je šifra 700 koja ima značenje „za ostale izvore povreda radnika na radu koji nisu obuhvaćeni u odgovarajućim oznakama od točke 1. do 6. ovoga člana, upisuju se naznaka izvora koji je izazvao povredu radnika na radu, mjesto događaja i oznaka 700“ (član 19. točka 4. Pravilnika o evidenciji, ispravama, izvještajima i knjizi nadzora iz područja zaštite na radu, Narodne novine broj 52/84, 59/96, dalje u tekstu: Pravilnik), a kao uzrok ozljede navedena je šifra 870 koja ima značenje „ostala neprimjenjena posebna pravila zaštite na radu koja nisu navedena pod oznakama 851 do 860“ (član 21. točka 2. Pravilnika).

18. Svjedok Željko Klunić (iskaz na stranici 210-211 spisa) nije imao saznanja o štetnom događaju pa njegov iskaz nije relevantan za utvrđivanje odlučnih činjenica u ovom postupku.

19. Iskaz svjedoka Milana Žmaka na stranici 194 spisa nije relevantan za utvrđenje odlučnih činjenica u ovom postupku jer je saslušan svjedok sin sada pok. Milana Žmaka koji je bio zaposlen kod tuženika i koji je naveden u točki 46. Prijave o ozljedi na radu kao očevidac štetnog događaja.

20. Dio iskaza svjedoka Borisa Mandića u kojem je naveo da je poslodavac redovito kontrolirao provođenje zaštite na radu nije adekvatan dokaz za utvrđivanje spornih okolnosti da li su provedene sve mjere zaštite na radu, koje su to mjere i da li je neprovođenje tih mjera uzrok povređivanja na radu s obzirom da je na te okolnosti provedeno vještačenje po vještaku zaštite na radu. Svjedok je u tom smislu iznio samo vlastito mišljenje i vlastita saznanja, a taj dio iskaza suprotan je sadržaju upitnika kojeg je ispunio. Naime, svjedok je u upitniku kao razlog nastanka štetnog događaja naveo da je uzrok nesreće nepravilno postavljanje zaštitne ograde i manipulacija sa istom. Slijedom navedenog, za utvrđivanje naprijed navedenih spornih okolnosti u ovom postupku jedini adekvatan dokaz jest upravo vještačenje po vještaku zaštite na radu s obzirom da jedino vještak ima potrebna stručna znanja iz tog područja na temelju kojeg se može utvrditi navedene okolnosti i na temelju kojeg se može ocijeniti vjerodostojnost naprijed navedenog dijela iskaza osiguranika tužitelja te sadržaj upitnika jer sud nema potrebna stručna znanja na temelju kojih bi to mogao učiniti. Vještačenje iz područja zaštite na radu u potpunosti nadomješta aktivnost suda u obavljanju funkcije suđenja, koju funkciju sud nije u mogućnosti samostalno ostvariti jer ne raspolaže stručnim znanjem.

21. Slijedom navedenog, na temelju prijave o ozljedi na radu, upitnika, medicinske dokumentacije iz mirovinskog spisa 2598 u kojoj se kao uzrok predmetne ozljede na radu spominje pad teškog tereta te iskaza svjedoka Borisa Mandića, koji dokazi su jedini relevantni za utvrđivanje na koji način je došlo do ozljede na radu s obzirom da jedini imaju dokaznu snagu u tom smislu, utvrđeno je da je do ozljeđivanja radnika Borisa Mandića došlo u radnim prostorijama tuženika tijekom obavljanja radnikovih uobičajenih zadataka, na njegovom uobičajenom radnom mjestu, i to tako što se na njega srušila zaštitna ograda na kojoj su bile naslonjene prirubnice veličine cca fi 1200 x 50 mm. Isto tako, na temelju tih dokaza sud nije utvrdio da bi svjedok Boris Mandić na bilo koji način doprinio nastanku štetnog događaja.

22. Sud je proveo vještačenje po vještaku zaštite na radu Zlatku Periću iz Rijeke, zaposlenom u trgovačkom društvu AD HOC SIGURNOST j.d.o.o. Rijeka koji je za potrebe ovog postupka sastavio pisani nalaz i mišljenje od 13. travnja 2021. (list 219-222 spisa) te je isti nalaz i mišljenje usmeno obrazložio na ročištu 20. rujna 2018. Provedeno vještačenje sud je ocijenio vjerodostojnim jer je dano objektivno i u skladu s pravilima struke, a vještak je detaljno i u potpunosti, pozivajući se na relevantne zakonske i podzakonske odredbe, odgovorio na zadatak koji mu je postavio sud te je odgovorio na sve primjedbe koje je u ovom postupku iznio tuženik. Na temelju provedenog vještačenja po vještaku zaštite na radu utvrđeno je da se obavljanje radnih postupaka mora osigurati na način da se njima ne ugrožava sigurnost radnika, a u konkretnom slučaju da se nije vodilo dovoljno pozornosti u razradi radnog procesa tj. u konkretnom slučaju je došlo do loše organizacije rada u smislu osiguranja mjesta rada sukladno osnovnim pravilima zaštite na radu; ovlaštenik poslodavca za sprovođenje mjera zaštite na radu tj. neposredni rukovoditelj koji rukovodi radom jednog ili više radnika dužan je osigurati provedbu Zakona i drugih propisa o zaštiti na

radu, a poslodavac je u ovom slučaju morao organizirati obavljanje navedenih radova na siguran način tako da je trebao osigurati odlaganje materijala na adekvatan i prikladan način; kada se radi o zaštitnoj ogradi i sl., glavne odrednice sigurnosti i zaštite zdravlja na radu tijekom uporabe odnose se na uporabu u skladu s uputama proizvođača te na redovite preglede i održavanja; zaštitne ograde moraju biti izvedene tako da ne predstavljaju opasnost; cijevi, šipke ili drugi profili skladište se postavljanjem na drvene ili metalne stalke s nosačima i graničnicima, a stalci moraju biti konstruirani tako da izdrže određeno opterećenje; ozlijeđeni radnik je u trenutku nastanka štetnog događaja obavljao uobičajene poslove temeljem opisa poslova i radnih zadataka na svojem mjestu rada te ničime nije utjecao na pad zaštitne ograde; kako je nesporna činjenica da je radnik doživio ozljedu na radu na svom radnom mjestu, u smislu zakona o zaštiti na radu pod pojmom mjesto rada je svako mjesto na kojemu radnici i osobe na radu moraju biti, ili na koje moraju ići, ili kojemu imaju pristup tijekom rada zbog poslova koje obavljaju za poslodavca, kao i svaki prostor, odnosno prostorija koju poslodavac koristi za obavljanje poslova i koja je pod njegovim izravnim ili neizravnim nadzorom (članak 6. Zakona o zaštiti na radu, Narodne novine broj 59/96, 94/96); iz svega navedenog utvrđeno je da poslodavac nije u potpunosti utvrdio niti proveo sve mjere sigurnosti za svoje radnike kako ne bi došlo do štetnih posljedica kao u ovom slučaju tj. poslodavac nije poduzimao potrebne preventivne mjere radi sprječavanja štetnih događaja; razlozi za to da su činjenice proizišle iz ovog slučaja koje ukazuju da poslodavac nije osigurao prikladno odlaganje/skladištenje materijala na mjestu nastanka štetnog događaja s obzirom da se odloženi ili bilo koji drugi materijal ne smije oslanjati na zaštitnu ogradu čija namjena je da zaštiti radnike od mogućih opasnosti i rizika na radnom mjestu; poslodavac da je bio dužan provesti navedene mjere tj. propisno utvrditi mjesto odlaganja koje ne može prouzročiti štetna djelovanja; ozlijeđeni radnik da svojim postupcima ni na koji način nije utjecao na nepravilno odlaganje materijala na zaštitnu ogradu s obzirom da je obavljao radove na radnom stroju; da je odlaganje materijala (prirubnica) koje se nalazilo uz mjesto rada ozlijeđenog radnika, bilo pravilno odloženo/skladišteno, vjerojatnost nastanka ovakvog događaja bila bi nikakva ili minimalna. Tuženik je u podnesku od 8. lipnja 2021. u bitnome prigovorio da vještak u izradi pisanog nalaza i mišljenja nije uzeo u obzir izjave svjedoka saslušanih u ovom postupku, posebice dio iskaza svjedoka Borisa Mandića u kojem je naveo da je poslodavac redovito kontrolirao provođenje zaštite na radu i zbog čega tuženik smatra da je vještakov pisani nalaz i mišljenje nepotpun, manjkav i neprimjeren, te da se u konkretnom slučaju očito radilo o izoliranom slučaju odlaganja tereta uz zaštitnu ogradu od strane nekog radnika, koje postupanje poslodavac nije mogao izbjeći ili otkloniti. Sud prvenstveno ističe kako smatra da tuženik istaknutim primjedbama izražava svoje nezadovoljstvo zbog činjenica utvrđenih vještačenjem i ničime ne dovodi u pitanje vjerodostojnost provedenog vještačenja po vještaku zaštite na radu jer kao što je već obrazloženo, iskazi svjedoka Željka Klunića i Milana Žmaka nisu relevantni za utvrđivanje odlučnih činjenica u ovom postupku s obzirom da svjedoci nisu imali saznanja o šetnom događaju pa ih vještak nije niti mogao uzeti u obzir, dok u odnosu na tuženikovu primjebu da vještak nije uzeo u obzir dio iskaza svjedoka Borisa Mandića u kojem je naveo da je poslodavac redovito kontrolirao provođenje zaštite na radu vještak se očitovao u usmenom iznošenju nalaza i mišljenja na ročištu 20. rujna 2021. Vještak je u usmenom iznošenju nalaza i mišljenja prvenstveno ostao kod pisanog nalaza i mišljenja od 13. travnja 2021. te je dodatno pojasnio da je ta izjava svjedoka vrlo općenita izjava koja govori o cjelokupnom sustavu zaštite na radu ali ne govori o konkretnom slučaju odlaganja materijala, a da ukoliko je kod tuženika bilo uobičajeno odlaganje prirubnica uz zaštitnu ogradu tada takvo

odlaganje nije bilo usklađeno sa važećim propisima (što je u svom pisanom nalazu i mišljenju detaljno obrazložio). Isto tako, vještak je ponovno istaknuo da na temelju zakona i propisa poslodavac kontrolira ponašanje radnika u svakom radnom zadatku putem ovlaštenika poslodavaca ili neposrednog rukovoditelja te da je u konkretnom slučaju došlo do odlaganja prirubnica na zaštitnu ogradu, što je poslodavac bio dužan kontrolirati. S obzirom na sve naprijed navedeno, sud smatra da je vještak u usmenom izlaganju pisanog nalaza i mišljenja od 13. travnja 2021. odgovorio na sve primjedbe istaknute po tuženiku iz podneska od 8. lipnja 2021., slijedom čega je utvrđeno da je iskaz svjedoka Borisa Mandića u dijelu u kojem je naveo da je poslodavac redovito kontrolirao provođenje zaštite na radu nevjerodostojan. Dodatno, ističe se da tuženik zanemaruje činjenicu da je i sam osiguranik tužitelja, ovdje saslušani svjedok Boris Mandić, u upitniku kojega je predao tužitelju prilikom ostvarivanja svojih prava u 2017. kao uzrok nesreće naveo nepravilno postavljanje zaštitne ograde i manipulacija sa istom.

23. Dakle, iz svega navedenog je utvrđeno da tuženik kao poslodavac nije u potpunosti utvrdio niti proveo sve mjere sigurnosti za svoje radnike kako ne bi došlo do štetnih posljedica kao u ovom slučaju tj. poslodavac nije poduzimao potrebne preventivne mjere radi sprječavanja štetnih događaja jer u konkretnom slučaju nije osigurao prikladno odlaganje/skladištenje materijala na mjestu nastanka šetnog događaja s obzirom da se odloženi ili bilo koji drugi materijal ne smije oslanjati na zaštitnu ogradu čija namjena je da zaštiti radnike od mogućih opasnosti i rizika na radnom mjestu, što je bio dužan učiniti, odnosno poslodavac je bio dužan propisno utvrditi mjesto odlaganja koje ne može prouzročiti štetna djelovanja, a ozlijeđeni radnik svojim postupcima ni na koji način nije utjecao na nepravilno odlaganje materijala na zaštitnu ogradu s obzirom da je obavljao radove na radnom stroju. Da je odlaganje materijala (prirubnica) koji se nalazilo uz mjesto rada ozlijeđenog radnika, bilo pravilno odloženo/skladišteno, vjerojatnost nastanka ovakvog događaja bila bi nikakva ili minimalna.

24. Iako se tuženik u ovom postupku poziva da je do štetne radnje došlo ponašanja (drugog) radnika koji je nepravilno odlagao teret na zaštitu ogradu zbog čega je došlo do pada ograde, čije ponašanje tuženik nije mogao predvidjeti, spriječiti ili otkloniti, on nije vezano uz to iznio bilo kakve konkretne činjenice, a niti je predložio adekvatne dokaze na temelju kojih bi sud mogao izvesti takav zaključak. Sud navedene okolnosti nije utvrdio ni na temelju dokaza provedenih u ovom postupku. Međutim, ističe se da je takvo pozivanje tuženika irelevantno u ovoj pravnoj stvari s obzirom da je u članku 162. stavak 2. ZOMO/13 propisano da ako je štetu iz stavka 1. ovoga članka uzrokovao (drugi) radnik na radu ili u vezi s radom, odgovaraju poslodavac i radnik solidarno, a takav pravni stav zauzet je i u odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, 22 PŽ-498/2022-3, od 28. ožujka 2022.

25. Sud je u tijeku postupka proveo vještačenje po vještakinji iz područja medicine rada, dr. med. Sanji Prpić, spec. med. rada, iz Rovinja, koja je za potrebe ovog postupka sastavila pisani nalaz i mišljenje od 9. siječnja 2022. (list 246-253 spisa) i dopunu od 5. ožujka 2022. (stranica 260 spisa) te je isti nalaz i mišljenje usmeno obrazložila na ročištu 8. travnja 2022. (list 269-270 spisa). Tuženik je u podnesku od 4. travnja 2022. u odnosu na naprijed navedeno vještačenje u bitnome iznio da je metodologija vještaka nije takva da bi se objektivno i nepristrano sagledale činjenice, već da su predmetnim nalazom samo ponovljena utvrđenja iz donesenih rješenja tužitelja. Međutim, prema stavu ovog suda, navedeno vještačenje je ocijenjeno

vjerodostojnim jer je dano objektivno i u skladu s pravilima struke, a vještakinja je detaljno i u potpunosti odgovorila na zadatak koji joj je postavio sud te je odgovorila na sve primjedbe koje je u ovom postupku iznio tuženik. Slijedom navedenog, na temelju tako provedenog vještačenja, utvrđeno je slijedeće: zbog predmetnog štetnog događaja koji se dogodio 12. prosinca 2000. osiguranik tužitelja Boris Mandić je zadobio udarce u glavu, vrat i desno rame, a u dijelu prijave ispunjene od strane poslodavca naveden je i natuk desnog kuka; u otpusnom pismu OB Pula navedene su Dg. zadobivenih povreda i to: udarac/natuk glave, ogrebotine čeonog dijela, udarac/natuk područja desnog ramena (što je također navedeno i u izvješću izabranog dr.med.); tužitelj da je kao ozljedu na radu priznao Dg.: udarac u glavu S 00 i udarac u području desnog ramena S 40.0.; naknadno da je ustanovljeno iščašenje AC zgloba sa zglobnim prijelomom i povredom zglobnog diska, a posljedično se razvila i artroza AC zgloba; s vremenom da su se pojavile i psihičke tegobe (kako je to i prikazano u medicinskoj dokumentaciji); u dostupnoj dokumentaciji da nema podataka o traženju i/ili priznavanju niti dodatnih, a niti posljedičnih dijagnoza predmetnoj ozljedi na radu; osiguranik tužitelja da je od nezgode 2000. do lipnja 2003 praktički bio na bolovanju, a po ocjeni neposredne opasnosti od nastanka invalidnosti (NOI) od 4. lipnja 2003. bio je premješten na drugo/lakše radno mjesto (RM); protokom vremena, a pospješeno i doživljenom predmetnom ozljedom na radu da su se razvili i progredirali degenerativni procesi i promjene mišićno-koštanog sustava, poglavito u području vratne kralješnice, što se sve može pratiti kroz dijagnostičko-terapijske postupke koji su se gotovo stalno provodili; kako se sveukupno stanje osiguranika tužitelja Borisa Mandića pogoršavalo, on se nalazio na neprekinutom bolovanju od rujna 2010. pa do odlaska u mirovinu; vještačenjem ovlaštenih vještaka tužitelja (OV) postojanje invalidnosti - profesionalne nesposobnosti za rad da je utvrđeno od 6. srpnja 2012.; u obveznom postupku revizije Stručno povjerenstvo da je potvrdilo ocjenu OV-a, ali je izmijenilo uzrok nastale invalidnosti; cijeneći sveukupno stanje osiguranika tužitelja utvrdilo se da je nastala invalidnost uzrokovana štetnim događajem od 12. prosinca 2000. u iznosu od 30 %, a u preostalom iznosu od 70 % invalidnost uzrokuju svi ostali uzroci/bolesti; na tu ocjenu da je osiguranik tužitelja uložio žalbu, koja je ocjenjena neosnovanom, te je ta ocjena potvrđena pravomoćnim rješenjem tužitelja o profesionalnoj mirovini; zaključno, utvrđeno je da su ozljede koje je osiguranik tužitelja Boris Mandić zadobio u štetnom događaju od 12. prosinca 2000. u uzročno-posljedičnoj vezi sa utvrđenom profesionalnom nesposobnošću za rad, ali da ta veza nije potpuna, nego je djelomična, odnosno, ozljede na radu od 12. prosinca 2000. je djelomični uzrok utvrđene profesionalne invalidnosti za rad i to u iznosu od 30 %. Nadalje, u odnosu na tjelesno oštećenje utvrđeno je: da tjelesno oštećenje (TO) postoji kada kod osiguranika nastane gubitak, hitnije oštećenje ili znatnija onesposobljenost pojedinog organa ili dijelova tijela, što otežava normalnu aktivnost organizma i zahtjeva veće napore u obavljanju životnih potreba, bez obzira uzrokuje li ili ne smanjenje ili gubitak radne sposobnosti; da je tjelesno oštećenje uži pojam od invalidnosti te se kod tjelesnog oštećenja gube tjelesne, ali ne i druge funkcije i dolazi do gubitka ili znatne onesposobljenosti određenog organa ili dijela tijela, sve ovisi o visini toga oštećenja, pa TO ne dovodi uvijek do invalidnosti; sve dok radnik ima radnu sposobnost za obavljanje svog profesionalnog posla ne govorimo o invalidnosti; pravo na naknadu radi tjelesnog oštećenja može ostvariti osiguranik kod kojeg je utvrđeno tjelesno oštećenje od najmanje 30 %, a koje je nastala kao posljedica ozljede na radu (OR) ili profesionalne bolesti (PB); vrsta tjelesnih oštećenja i postoci tih oštećenja, na temelju kojih se stječe pravo na naknadu zbog tjelesnog oštećenja, utvrđeni su Uredbom o metodologijama vještačenja, kojom je propisan postupak i način vještačenja, te Lista oštećenja

organizma; kod određivanja invalidnosti (opće ili profesionalne) naglasak je na tome da je promjena u zdravstvenom stanju osiguranika trajna i da se ne može otkloniti liječenjem; invalidnost i TO su dva stanja i različita stručna termina, koji se mogu podudarati, ali mogu biti i potpuno nezavisni; TO može prema svojoj težini uzrokovati invaliditet, ali ono samo po sebi kao TO nije uvijek nužno i invalidnost, a također da prema važećim propisima invalidnost ne mora uvijek značiti i postojanje TO; osiguraniku tužitelja Borisu Mandiću da je utvrđeno TO od 70 % kao posljedica predmetnog štetnog događaja od 12. prosinca 2000. u cijelosti te mu je stoga priznato i pravo na naknadu, a prema mišljenju vještakinje TO osiguranika tužitelja u uzročno-posljedičnoj vezi je s predmetnim štetnim događajem i posljedica je tog štetnog događaja u potpunosti.

26. Vještakinja Sanja Prpić je tijekom usmenog iznošenja nalaza i mišljenja na ročištu 8. travnja 2022. ostala kod pisanog nalaza i mišljenja od 9. siječnja 2022. i dopune od 5. ožujka 2022. te se osvrnula na primjedbe tuženika. Na temelju navedenog, utvrđeno je da je neposredna opasnost od nastanka invalidnosti utvrđena 2003. što je potvrđivano i revizijama iz 2011. i 2012. te je uvijek bilo ocijenjeno da je predmetna ozljeda učestvovala u postotku od 70% (tako je utvrđeno i na prvom vještačenju 2012.) ali je u Stručnom povjerenstvu za reviziju nalaz i mišljenje vještaka ocijenjeno pravilnim ali uz izmjenu uzroka (u pisanom nalazu i mišljenju vještakinja je navela da je kao uzrok invalidnosti ozljeda na radu iznosila 30 %, a bolest 70 %), što je u konačnici postalo mjerodavno i pravomoćno. Dodatno, na temelju nalaza i mišljenja iznijetog tijekom usmenog saslušanja, utvrđeno je se u postupcima napravilo i nekoliko propusta od strane izabranog liječnika ili od strane samog osiguranika (iako se prema stavu vještakinje osiguranika kao nestručnu osobu ne može kriviti za to). Naime, kod osiguranika da je prvo trebalo tražiti dodatne dijagnoze i posljedične dijagnoze ozljede na radu jer je kod osiguranika tužitelja u prvoj prijavi prijavljen i potvrđen samo udarac u glavu i udarac u desno rame, a u opisima se vidi da je njemu udaren i desni kuk, što bi bila dodatna dijagnoza, kao i prijelom akromioklavikularnog zgloba, što je u naknadnoj obradi bilo utvrđeno i zbog toga je operiran. Slijedom navedenog, kao posljedična dijagnoza trebala je biti zatražena i utvrđena artroza toga zgloba te posttraumatski stresni poremećaj, što je sve utvrđeno nalazima psihijatra i psihologa. Da je taj cijeli postupak bio tražen i proveden onda bi predmetni štetni događaj imao veći postotak uzroka invalidnosti, odnosno predmetni štetni događaj i bolest učestvovali bi podjednako, dakle u omjeru 50:50. Vezano uz metodologiju rada vještakinje, utvrđeno je da se koristila dostupnom medicinskom dokumentacijom koja se nalazi u spisu tužitelja, tj. mirovinskom spisu broj 2598, dakle, ne samo rješenjima tužitelja, nego i svom medicinskom dokumentacijom na temelju koje se donose ocjene i koja dokumentacija je detaljno obrazložena (nalazi doktora koji su osiguranika tužitelja pregledavali i ocjenjivali kroz razdoblje od 12 godina), što je sve vještakinja i „popisala“ u svom pisanom nalazu i mišljenju, a isto proizlazi i iz sadržaja naprijed navedenog mirovinskog spisa tužitelja. Slijedom navedenog, sud je u konačnici i prihvatio mišljenje vještakinje u kojem je navela da je upitno što bi dobila pregledom osiguranika tužitelja i uvidom u medicinski karton (izlist kartona obiteljskog liječnika).

27. Stoga, kako je na temelju naprijed provedenih vještačenja utvrđeno kako tuženik nije u potpunosti utvrdio niti proveo sve mjere sigurnosti za svoje radnike kako ne bi došlo do štetnih posljedica kao u ovom slučaju tj. poslodavac nije poduzimao potrebne preventivne mjere radi sprječavanja štetnih događaja jer u konkretnom slučaju nije osigurao prikladno odlaganje/skladištenje materijala na mjestu nastanka

štetnog događaja, što je bio dužan učiniti, a ozlijeđeni radnik svojim postupcima ni na koji način nije utjecao na nepravilno odlaganje materijala na zaštitnu ogradu, kao i da postoji uzročno-posljedična veza između štetnog događaja i priznatog prava na invalidsku mirovinu te priznatog novčanog davanja zbog tjelesnog oštećenja s obzirom da su ozljede koje je osiguranik tužitelja Boris Mandić zadobio u štetnom događaju od 12. prosinca 2000. u uzročno-posljedičnoj vezi sa utvrđenom profesionalnom nesposobnošću za rad, ali da ta veza nije potpuna, nego je djelomična, odnosno, ozljeda na radu od 12. prosinca 2000. je djelomični uzrok utvrđene profesionalne invalidnosti za rad i to u iznosu od 30 %, dok TO od 70 % koja je prema rješenju tužitelja utvrđena kao posljedica predmetnog štetnog događaja od 12. prosinca 2000. i na temelju koje mu je priznato pravo na naknadu je u uzročno-posljedičnoj vezi s predmetnim štetnim događajem i posljedica je tog štetnog događaja u potpunosti, to tužitelj u skladu s odredbom članka 161. ZOMO/13 i članka 162. stavak 3. ZOMO/13 ima pravo od tuženika zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju.

28. Tužitelj u tužbi koju je podnio 5. prosinca 2018. (predmet P-495/2019) traži da sud utvrdi da postoji njegovo potraživanje kao tražbina drugog višeg isplatnog reda koje je isplatio svom osiguraniku Borisu Mandiću s osnova invalidske mirovine zbog profesionalne nesposobnosti za rad u razdoblju od 2. srpnja 2015. do 30. rujna 2018. i s osnova naknade za tjelesno oštećenje u razdoblju od 1. listopada 2016. do 30. rujna 2018. te zatezne kamate. Stvarna šteta je prema navodima tužitelja s osnova invalidske mirovine u razdoblju od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2018. isplaćena u iznosu od 81.771,89 kuna, a u razdoblju od 1. veljače 2018. do 30. rujna 2018. isplaćena je stvarna šteta s osnova invalidske mirovine u iznosu od 22.015,12 kuna, s time da tužitelj od tuženika potražuje iznos koji se odnosi na utvrđeni uzrok ozljede na radu koji participira u 30% od ukupnog iznosa, stoga iznos stvarne štete kojeg tužitelj u ovom postupku potražuje za razdoblje od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2018. iznosi 24.531,60 kuna (81.771,89 kuna x 30%), a za 1. veljače 2018. do 30. rujna 2018. iznosi 6.604,54 kune (22.015,12 kuna x 30%). Nadalje, tužitelj istom tužbom potražuje i naknadu štete s osnova isplaćene naknade za tjelesno oštećenje za predmetnu ozljedu na radu koja je osiguraniku tužitelja za razdoblje od 1. listopada 2016. do 31. siječnja 2018. isplaćena u iznosu od 5.574,75 kuna, a za razdoblje od 1. veljače 2018. do 30. rujna 2018. isplaćena je u iznosu od 2.882,10 kuna. Uz navedeno, tužitelj potražuje i zatezne kamate koje su na iznos od 31.136,14 kuna dospjele od 7. svibnja 2018. do 10. svibnja 2019. tj. do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, a na iznos od 8.456,85 kuna dospjele od dana podnošenja tužbe tj. prema zahtjevu tužitelja od 6. prosinca 2018. do 10. svibnja 2019. tj. do dana otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom u ukupnom iznosu od 2.366,39 kuna. U ovom postupku nije sporno da je tužitelj pravovremeno predložio nastavak postupka koji je bio u prekidu zbog otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom jer mu je prijavljena tražbina za koju se vodio postupak povodom tužbe od 5. prosinca 2018. (predmet P-495/2019) osporena. Slijedom navedenog, tužitelj tužbom koju je podnio 5. prosinca 2018. predlaže da sud u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 za trgovačko društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, utvrdi postojanje tražbine tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB 84397956623, u iznosu od 41.959,38 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

29. Tužitelj u tužbi koju je podnio 3. listopada 2019. (predmet P-432/2019) traži da sud utvrdi da postoji njegovo potraživanje kao tražbina drugog višeg isplatnog reda koje je isplatio svom osiguraniku Borisu Mandiću s osnova invalidske mirovine zbog profesionalne nesposobnosti za rad koja stvarna šteta s osnova invalidske mirovine za razdoblje od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019. iznosi 19.712,14 kuna, s time da tužitelj od tuženika potražuje iznos koji se odnosi na utvrđeni uzrok ozljede na radu koji participira u 30% od ukupnog iznosa, stoga iznos stvarne štete s osnova invalidske mirovine kojeg tužitelj potražuje za naprijed navedeno razdoblje iznosi 5.913,64 kune (19.712,14 kuna x 30%), dok stvarna šteta na ime isplaćene naknade za tjelesno oštećenje s osnova predmetne ozljede na radu u istom razdoblju iznosi 2.799,86 kuna. Uz navedeni iznos, tužitelj predlaže da sud utvrdi da postoji njegovo potraživanje s osnova kapitalizirane štete na dan 1. svibnja 2019. za invalidsku mirovinu i naknadu za tjelesno oštećenje osiguranika Borisa Mandića u ukupnoj svoti od 104.899,09 kuna. Slijedom navedenog, tužitelj tužbom koju je podnio 3. listopada 2019. (predmet P-432/2019) predlaže da sud u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 za trgovačko društvo ULJANIK Strojogradnja Diesel d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB 35951488983, utvrdi postojanje tražbine tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeva 3, OIB 84397956623, u iznosu od 113.612,59 kuna kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

30. Cijeneći da tuženik u ovom postupku osporava visinu tužbenog zahtjeva za iznose isplaćene invalidske mirovine i iznose naknade za tjelesno oštećenje u razdoblju od 2. srpnja 2015. do 30. travnja 2019. jer smatra da je nastupila zastara utuženih potraživanja te da su neosnovani navodi tužitelja da bi tuženik bio dužan snositi 30% štete s osnova ozljede na radu budući da je prema njegovom stavu proveo sve potrebne i propisane mjere zaštite na radu, to proizlazi da tuženik nije osporio način obračuna i okolnost da je tužitelj naprijed navedene iznose isplatio svom osiguraniku Borisu Mandiću za što je tužitelj izdao isprave koje se nalaze na listu 21 – 35 spisa, na listu 36 – 55 spisa P-432/2019, na stranici 178-180 spisa. Slijedom navedenog, sud je na temelju obračuna novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja tužitelja od 22. veljače 2018. (list 21 spisa), potvrde o svoti mirovine od 20. veljače 2018. (list 25 spisa) te ispisa iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja utvrdio da je korisniku mirovine Borisu Mandiću na ime invalidske mirovine za razdoblje od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2018. isplaćen iznos od 81.771,98 kuna, a stvarna šteta za naprijed navedeno obračunsko razdoblje s osnova ozljede na radu od 30% iznosi 24.531,60 kuna; na temelju obračuna novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja tužitelja od 29. listopada 2018. (list 23 spisa), potvrde o svoti mirovine od 24. listopada 2018. (list 27 spisa) te ispisa iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja utvrdio da je korisniku mirovine Borisu Mandiću na ime invalidske mirovine za razdoblje od 1. veljače 2018. do 30. rujna 2018. isplaćen iznos od 22.015,12 kuna, a stvarna šteta za naprijed navedeno obračunsko razdoblje s osnova ozljede na radu od 30% iznosi 6.604,54 kune; na temelju obračuna novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja tužitelja od 22. veljače 2018. (list 22 spisa), potvrde o svoti mirovine od 20. veljače 2018. (list 26 spisa) te ispisa iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja utvrdio da je korisniku mirovine Borisu Mandiću na ime naknade za tjelesno oštećenje za razdoblje od 1. listopada 2016. do 31. siječnja 2018. isplaćen iznos od 5.574,75 kuna; na temelju obračuna novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja tužitelja od 29. listopada 2018. (list 24 spisa), potvrde o svoti mirovine od 24. listopada 2018. (list 28 spisa) te ispisa iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja

utvrdio da je korisniku mirovine Borisu Mandiću na ime naknade za tjelesno oštećenje za razdoblje od 1. veljače 2018. do 30. rujna 2018. isplaćen iznos od 2.882,10 kuna; na temelju obračuna novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja tužitelja od 21. lipnja 2019. (list 36 spisa P-432/2019), potvrde o svoti mirovine i naknade TO od 2. svibnja 2019. (list 38 spisa P-432/2019) te ispisa iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja utvrdio da je korisniku mirovine Borisu Mandiću na ime invalidske mirovine za razdoblje od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019. isplaćen iznos od 19.712,14 kuna, a stvarna šteta za naprijed navedeno obračunsko razdoblje s osnova ozljede na radu od 30% iznosi 5.913,64 kune; na temelju obračuna novčanih davanja iz mirovinskog osiguranja tužitelja od 21. lipnja 2019. (list 37 spisa P-432/2019), potvrde o svoti mirovine i naknade TO od 2. svibnja 2019. (list 38 spisa P-432/2019) te ispisa iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja utvrdio da je korisniku mirovine Borisu Mandiću na ime naknade za tjelesno oštećenje za razdoblje od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019. isplaćen iznos od 2.799,86 kuna.

31. Kako tuženik nije bio suglasan da se za utvrđivanje osnovanosti iznosa kapitalizirane štete za invalidsku mirovinu i naknadu za tjelesno oštećenje na dan 1. svibnja 2019. koristi izračun kapitalizirane štete od 19. lipnja 2019. koje je sastavio stalni sudski vještak za aktuarstvo i osiguranje dr. sc. Nikola Mašić (list 56-58 spisa P-432/2019), po nalogu tužitelja prije podnošenja tužbe u predmetu P-432/2019, to je za utvrđivanje navedene okolnosti sud proveo financijsko vještačenje po vještakinji Ingrid Savić, iz obrta za poslovne usluge BIOS POREČ, iz Poreča. Provedeno vještačenje sud je ocijenio vjerodostojnim jer je dano objektivno i u skladu s pravilima struke, vještakinja je detaljno i u potpunosti, pozivajući se na relevantne zakonske i podzakonske odredbe te koristeći pritom relevantne podatke iz spisa odgovorila na zadatak koji joj je postavio sud, pa tuženik svojim primjedbama (da je navedeni nalaz i mišljenje sačinjen u cijelosti na jednak način kao što je sačinjen nalaz vještaka kojeg je tužitelj priložio u spis te da se vještakinji nije trebalo dati na uvid cjelokupni spis predmeta koji već sadrži nalaz drugog financijskog vještaka) nije doveo u pitanje. Na temelju provedenog vještačenja po vještakinji financijske struke Ingrid Savić utvrđeno je kako iznos kapitalizirane štete za invalidsku mirovinu na dan 1. svibnja 2019. iznosi 367.409,28 kuna pa iznos kapitalizirane štete invalidske mirovine zbog ozljede na radu (od 30%) iznosi 110.222,78 kuna (367.409,28 kuna x 30%). Provedenim vještačenjem je utvrđeno da iznos kapitalizirane štete za tjelesno oštećenje na dan 1. svibnja 2019. iznosi 55.255,58 kuna, slijedom navedenog sveukupan iznos kapitalizirane štete za invalidsku mirovinu i naknadu za tjelesno oštećenje na dan 1. svibnja 2019. iznosi 165.478,36 kuna. Iako je na temelju provedenog vještačenja utvrđeno da bi tužitelj imao pravo potraživati kapitaliziranu štetu invalidske mirovine zbog ozljede na radu (od 30%) na dan 1. svibnja 2019. u iznosu od 110.222,78 kuna, na temelju prijave tražbine ovdje tužitelja u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom (list 48-51 spisa i list 3-6 spisa P-432/2019) utvrđeno je da je tužitelj s tog osnova prijavio iznos od 49.643,51 kuna. Naime, iz sadržaja prijave proizlazi da je uz taj iznos tužitelj prijavio iznos od 5.913,64 kune koji se odnosi na iznos stvarne štete s osnova invalidske mirovine za razdoblje od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019. (19.712,14 kuna x 30%), iznos od 2.799,86 kuna koji se odnosi na iznos naknade za tjelesno oštećenje s osnova predmetne ozljede na radu isplaćen za razdoblje od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019., iznos od 55.255,58 kuna s osnova kapitalizirane štete za tjelesno oštećenje na dan 1. svibnja 2019., tj. iznos od sveukupno 113.612,59 kuna, a u odnosu na koji iznos je pravovremeno podnio tužbu 3. listopada 2019. (predmet P-432/2019).

32. U odnosu na zatezne kamate koje tužitelj potražuje od tuženika u iznosu od 2.366,39 kuna sud je utvrdio kako slijedi. Iz obračuna zateznih kamata za MIO koje je tužitelj dostavio uz prijavu tražbine u stečajnom postupku (list 58 spisa), a u ovom postupku tužitelj ga je dostavio uz svoj podnesak od 30. rujna 2019., utvrđeno je da je tužitelj na iznos od 31.136,14 kuna obračunao zatezne kamate u iznosu od 2.128,33 kuna koje su dospjele u razdoblju od 7. svibnja 2018. do dana otvaranja stečajnog postupka (10. svibnja 2019.), a na iznos od 8.456,85 kuna obračunao je zatezne kamate u iznosu od 238,06 kuna koje su dospjele od 6. prosinca 2018. (dana kada je tužba dospjela na sud) do dana otvaranja stečajnog postupka (10. svibnja 2019.). Uvidom u odštetni zahtjev – poziv na izvansudsko namirenje iznosa od 30.106,35 kuna utvrđeno je da je tužitelj tuženika pozivao na izmirenje iznosa stvarne štete s osnova isplaćene invalidske mirovine za razdoblje od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2018. u iznosu od 24.531,60 kuna i iznosa od 5.574,75 kuna za naknadu za tjelesno oštećenje isplaćenu u razdoblju od 1. listopada 2016. do 31. siječnja 2018. Tuženik je odštetni zahtjev zaprimio 22. svibnja 2022. (preslik povratnice na listu 37 spisa). Uvidom u tužbu od 3. prosinca 2018. (poslana poštom preporučeno 5. prosinca 2018., a na sud je zaprimljena 6. prosinca 2018.) utvrđeno je da je tužitelj od tuženika potraživao zatezne kamate koje na iznos od 30.106,35 kuna teku od 7. svibnja 2018., a na iznos od 9.486,64 kune teku od dana podnošenja tužbe. Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio da tužitelj nije dokazao da je osnovano njegovo potražuje zateznih kamata koje tužitelj potražuje od tuženika u iznosu od 2.366,39 kuna jer obračun zateznih kamata za MIO na listu 58 spisa nije pravilan i osnovan iz nekoliko razloga. Prvenstveno, tužitelj na iznos od 31.136,14 kuna potražuje zatezne kamate od 7. svibnja 2018., iako je tuženik odštetni zahtjev kojim tužitelj od tuženika potražuje isplatu iznosa od 30.106,35 kuna zaprimio 22. svibnja 2018. pa je rok iz članka 165. stavak 1. ZOMO/13 protekao tek s 6. lipnja 2018. pa bi tuženik na taj, a ne na iznos od 31.136,14 kuna imao pravo potraživati zatezne kamate od 7. lipnja 2018. (a ne od 7. svibnja 2018.) do dana otvaranja stečajnog postupka. Nadalje, tužitelj očito nije pravilno upario iznose za koje je poslao odštetni zahtjev i one koji nisu u odštetnom zahtjevu, ali jesu u tužbi, sa razdobljima zateznih kamata. Naime, iznos od 31.136,14 kuna dobije se zbrajanjem iznosa od 24.531,60 kuna i iznosa od 6.604,54 kune, koji iznosi se odnose na iznose invalidske mirovine isplaćene u razdoblju od 2. srpnja 2015. do 30. rujna 2018., a iznos od 8.456,85 kuna dobije se zbrajanjem iznosa od 5.574,75 kuna i iznosa od 2.882,10 kuna, tj. iznosa koji su dospjeli u razdoblju od 1. listopada 2016. do 30. rujna 2018. s osnova naknade za tjelesno oštećenje, a tužitelj je u odštetnom zahtjevu pozivao na izmirenje iznosa stvarne štete u iznosu od 30.106,35 kuna s osnova isplaćene invalidske mirovine za razdoblje od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2018. u iznosu od 24.531,60 kuna (81.771,89 kuna x 30 %) i iznosa od 5.574,75 kuna za naknadu za tjelesno oštećenje isplaćenu u razdoblju od 1. listopada 2016. do 31. siječnja 2018. Iz navedenih razloga, valjalo je tužbeni zahtjev u tom dijelu odbiti kao neosnovan.

33. Nadalje, s obzirom na istaknuti prigovor zastare, potrebno je utvrditi u kojem je dijelu tuženik navedene iznose dužan isplatiti tužitelju, a posljedično tome i priznati u stečajnom postupku. Potraživanja naknade štete za mjesečno isplaćene iznose invalidske mirovine i iznose naknade za tjelesno oštećenje osiguraniku tužitelja Borisa Mandića zastarijevaju istekom rokova određenih Zakonom o obveznim odnosima. Rokovi zastare potraživanja naknade štete počinju teći od dana kada je korisniku priznato pravo iz mirovinskog osiguranja. Kako se u ovom slučaju radi o naknadi štete, u obzir dolaze odredbe o zastari tražbine iz članka 230. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje u tekstu: ZOO) u kojima je

propisan trogodišnji zastarni rok (stavak 1.), s tim da zastara takve štete počinje teći, ne od trenutka koji propisuje opći propis (ZOO), već od trenutka propisanog posebnim zakonom (*lex specialis*), dakle, od dana izvršene isplate svakog pojedinog davanja budući da šteta tužitelju nastaje tek isplatom mirovine jer mu se tada imovina umanjuje i tek tada, dakle, tek trenutkom isplate nastaje i dospijeva njegovo potraživanje prema osobi odgovornoj za štetu. Navedene zakonske odredbe o naknadi štete i tijeku zastare zapravo određuju samostalnu pravnu narav pojedine tražbine, stoga u ovom slučaju zastara za takvu isplatu uvijek počinje teći pojedinačno od dana izvršene svake pojedine isplate. Sukladno članku 241. ZOO podnošenjem tužbe prekida se tijek zastare, stoga je potrebno utvrditi u kojem je dijelu u odnosu na svaku tužbu iz ovog predmeta zastara eventualno nastupila. U odnosu na tužbu koja je podnijeta 5. prosinca 2018. (poslana poštom preporučeno) i kojom tužitelj traži da se utvrdi postojanje tražbine koja se sastoji od stvarne štete s osnova isplaćene invalidske mirovine zbog ozljede na radu (od 30%) u razdoblju od 2. srpnja 2015. do 30. rujna 2018. te od naknade za tjelesno oštećenje zbog predmetne ozljede na radu isplaćene u razdoblju od 1. listopada 2016. do 30. rujna 2018., tužitelj je u podnesku od 1. lipnja 2020. pojasnio činjenice vezane uz nastupanje zastare. Naveo je da je isplata pripadajuće mirovine osiguraniku Borisu Mandiću za najstarije utuženo razdoblje od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2016. izvršena u ožujku 2016. zajedno s redovnom doznakom mirovine za veljaču 2016., zbog izvršenja rješenja od 3. veljače 2016. kojim mu je uspostavljena isplata mirovine priznate rješenjem tužitelja od 21. ožujka 2013. ali to bez isplate. Prema stavu tužitelja naprijed navedeno da je razvidno i iz obrazloženja rješenja od 3. veljače 2016. u kojem stoji da je rješenje o priznavanju prava na mirovinu postalo pravomoćno s 1. srpnja 2015. pa je primjenom odredbe članka 54. ZOMO u vezi s člankom 187. ZOMO trebalo uspostaviti isplatu počevši od 2. srpnja 2015. što je tim rješenjem i učinjeno, a sve iz razloga što samo priznavanje prava na isplatu ispunjenjem određenih za to propisanih uvjeta ne znači i automatsku uspostavu isplate. Navedenim rješenjem je u skladu s odredbom članka 59. ZOMO utvrđen i točan dan s kojim osiguraniku pripada isplata utvrđene mirovine kao i svota iste. S obzirom na navedeno, sud je u skladu sa ispisom iz banke podataka doznačenih mirovinskih primanja (na poledini stranice 29 spisa i stranici 178 spisa) utvrdio da je isplata priznate invalidske mirovine Borisu Mandiću za razdoblje od 2. srpnja 2015. do 31. siječnja 2016. isplaćena u ožujku 2016. zajedno s redovnom doznakom mirovine za veljaču 2016., što bi značilo da je tužitelj prije proteka zastarnog roka od 3 godine prekinuo tijek zastare za iznos invalidske mirovine koja je isplaćena u naprijed navedenom razdoblju. Naime, tužba je podnijeta 5. prosinca 2018. što bi značilo da u zastari nisu potraživanja tužitelja koja je tužitelj isplatio nakon 5. prosinca 2015., a po toj tužbi je najranije isplaćeni iznos isplaćen u ožujku 2016., slijedom čega je prigovor zastare u odnosu na tražbinu tužitelja iz tužbe koja je podnijeta 5. prosinca 2018. i koja se sastoji od stvarne štete s osnova isplaćene invalidske mirovine zbog ozljede na radu (od 30%) i isplaćena je za razdoblje od 2. srpnja 2015. do 30. rujna 2018. te od naknade za tjelesno oštećenje zbog predmetne ozljede na radu koja je isplaćena za razdoblje od 1. listopada 2016. do 30. rujna 2018. neosnovan, a sve iz razloga što iz ispisa banke podataka doznačenih mirovinskih primanja (na listu 29-35 spisa i na stranici 178-180 spisa) proizlazi da su sve naprijed navedene isplate s osnova priznate invalidske mirovine i naknade za tjelesno oštećenje isplaćene nakon 5. prosinca 2015. Iz istih razloga neosnovan je i prigovor zastare istaknut u odnosu na potraživanja tužitelja iz tužbe koja je podnijeta 3. listopada 2019. (predmet P-432/2019), a koja se odnosi na tražbine koje se sastoje od stvarne štete s osnova isplaćene invalidske mirovine zbog ozljede na radu (od 30%) te od naknade za tjelesno oštećenje zbog

predmetne ozljede na radu isplaćene u razdoblju od 1. listopada 2018. do 30. travnja 2019. Prema naprijed citiranim odredbama u zastari bi bile sve tražbine koje je tuženik isplatio prije 3. listopada 2016., a što konkretno nije slučaj kada tužitelj u skladu s člankom 95. stavak 1. ZOMO/13 mirovine i druga primanja iz mirovinskog osiguranja utvrđena u mjesečnoj svoti isplaćuje unatrag, pa tako primjerice mjesečni iznos za ožujak isplaćuje u travnju, slijedom čega je prigovor zastare i u odnosu na naprijed navedena potraživanja iz tužbe koju je tužitelj podnio 3. listopada 2019. (predmet P-432/2019) neosnovan.

34. U odnosu na kapitaliziranu štetu na dan 1. svibnja 2019. koju tužitelj potražuje u ovom postupku i istaknuti prigovor zastare sud je utvrdio slijedeće. Po samoj naravi stvari, kapitalizirani iznos štete odnosi se na štetu koja će nastati tijekom određenog izvjesnog budućeg razdoblja. Stoga je kod buduće imovinske štete potrebno utvrditi kad ista nastaje, odnosno kad je tužitelj kao oštećenik mogao doznati za postojanje buduće imovinske štete. Tužitelj je svoje rješenje broj 2598 kojim je osiguraniku Borisu Mandiću utvrdio pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad i za koju je isplata uspostavljena počevši od 2. srpnja 2015., djelomično zbog ozljede na radu (30%) i djelomično zbog bolesti (70 %) donio 3. veljače 2016. Nadalje, rješenjem broj 2598 koje je tužitelj donio 26. travnja 2017., osiguraniku Borisu Mandiću utvrđeno je postojanje tjelesnog oštećenja od 70%, stupanj 2., koje je nastalo kao posljedica ozljede na radu, a pravo na naknadu za tjelesno oštećenje priznato je počevši od 1. listopada 2016. Kao što je već navedeno, tužitelj može u skladu s odredbama članka 161. ZOMO/13 zahtijevati naknadu štete u jednoj ukupnoj svoti (kapitalizirana šteta), a ona se izračunava prema visini priznate mirovine i tablicama aktuarske matematike. Dakle, iz svega navedenog slijedi da je buduća šteta za tužitelja tj. kapitalizirani iznos štete, bio izvjestan u trenutku pravomoćnosti rješenja broj 2598 od 3. veljače 2016., i u trenutku pravomoćnosti rješenja broj 2598 od 26. travnja 2017. s obzirom da su sva potraživanja koja tužitelj u ovom postupku potražuje posljedica istog štetnog događaja, a visina kapitalizirane štete se nakon pravomoćnosti navedenih rješenja mogla obračunati u skladu s odredbom 161. ZOMO/13. Upravo je pravomoćnošću navedenih rješenja tužitelj saznao za osobu koja je štetu učinila te je mogao obračunati iznos kapitalizirane štete (dakle, mogao je obračunati visinu stvarne štete). Kako na temelju stanja u spisu nije moguće utvrditi kada je pravomoćnost navedenih rješenja nastupila, to je sud za početak tjeka trogodišnjeg roka zastare iz članka 230. stavak 1. ZOO uzeo dan nakon dana u kojem su rješenja donesena pa je tako iznos kapitalizirane štete koju tužitelj potražuje s osnova invalidske mirovine zbog ozljede na radu (30 %), a koje tužitelj potražuje u ovom postupku u iznosu od 49.643,51 kuna u zastari, dok iznos kapitalizirane štete koju tužitelj potražuje s osnova isplaćene naknade za tjelesno oštećenje u iznosu od 55.255,58 kuna nije u zastari. Tužitelj je rješenje kojim je priznao pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad i odredio njezinu visinu donio 3. veljače 2016., zahtjev za isplatu kapitalizirane štete je prema stanju u spisu podnijet najranije 3. srpnja 2019. (datum kojeg je tužitelj naveo u prijavi potraživanja) i to u stečajnom postupku čime je došlo do prekida zastare u skladu s člankom 241. ZOO. Međutim, do prekida zastare je došlo nakon proteka trogodišnjeg zastarnog roka koji je za potraživanje kapitalizirane štete s osnova invalidske mirovine protekao s 4. veljače 2019. (dakle, zastara je nastupila 5. veljače 2019.). U odnosu na potraživanje kapitalizirane štete s osnova naknade za tjelesno oštećenje, zastarni rok je prekinut prije proteka trogodišnjeg zastarnog roka jer je, kao što je već obrazloženo, prijava potraživanja u stečajnom postupku podnijeta 3. srpnja 2019. (svakako tužba je

podnijeta 3. listopada 2019.) što je prije proteka zastarnog roka koji bi u tom slučaju protekao s 27. travnja 2020.

35. Slijedom svega naprijed navedenog, sud je utvrdio da je tužitelj dokazao da u stečajnom postupku koji se vodi kod Trgovačkog suda u Pazinu pod poslovnim brojem St-117/2019 nad ovdje tuženikom postoji tražbina tužitelja u iznosu od 103.562,07 kuna (39.592,99 kuna + 63.969,08 kuna) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda, dok ne postoji tražbina tužitelja u iznosu od 52.009,90 kuna (2.366,39 kuna + 49.643,51 kuna) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda pa je odlučeno kao u izreci presude.

36. Obje stranke podnijele su zahtjeve za naknadu troškova parničnog postupka. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje u tekstu: ZPP/19) u vezi sa člankom 155. ZPP/19. Tužitelj je u sporu uspio sa 66,6 %, a tuženik sa 33,4 %. Oduzimanjem postotka tuženika (koji je uspio u manjoj mjeri) od postotka tužitelja (koji je uspio u većoj mjeri) preostaje postotak tužitelja od 33,2 % nakon obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Kao troškovi koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka ocijenjen je opravdanim tužiteljev zahtjev za naknadu troškova kako slijedi: trošak vještačenja po vještaku zaštite na radu u iznosu od 5.545,00 kuna, trošak vještačenja po vještaku medicine rada u iznosu od 5.280,00 kuna, trošak vještačenja po vještaku financijske struke u iznosu od 2.490,00 kuna (pa je s tog osnova neosnovan njegov zahtjev za isplatu daljnjeg iznosa od 10,00 kuna), za putne troškove svjedoka Borisa Mandića, Milana Žmaka i Željka Klunića u ukupnom iznosu od 320,00 kuna te putni trošak punomoćnice po zaposlenju tužitelja u iznosu od 88,00 kuna za pristup na ročište glavne rasprave 2. studenog 2022. sukladno odredbi članka 6. stavak 1. u vezi s člankom 20. stavak 1. Pravilnika o naknadi troškova u sudskim postupcima (Narodne novine broj 8/88 3/94, 150/05) te potvrdi društva BRIONI d.o.o. Pula (stranica 311 spisa) o cijeni vozne karte.

37. Iz navedenog slijedi da je tužitelju kao trošak potreban za svrhovito vođenje ovog postupka priznat iznos od sveukupno 13.723,00 kuna. Kada se navedeni iznos pomnoži s 33,2 % dobije se iznos od 4.556,03 kuna, pa je tuženiku naloženo da tužitelju namiri tako odmjereni trošak ovog postupka.

38. Slijedom svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Pazinu 19. prosinca 2022.

Sudac
Damir Rabar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana računajući od

održavanja ročišta za objavu presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- tužitelj
- tuženik pp

Dokument je elektronički potpisan:
DAMIR RABAR

Vrijeme potpisivanja:
19-12-2022
15:13:58

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU
2.5.4.97=#130D48523436353433373332373135
L=PAZIN
S=RABAR
G=DAMIR
CN=DAMIR RABAR

Broj zapisa: **eb316-b10a3**

Kontrolni broj: **0bf6e-f1116-91d1a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=DAMIR RABAR, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.